

Sorogoyen conquereix Sant Sebastià amb la gran pel·lícula de la corrupció espanyola

El públic rep amb sonsors aplaudiments 'El Reino', drama polític i thriller frenètic

LA CRÒNICA

Fernando García

Sant Sebastià

Anava sent hora que algú fes una bona pel·lícula sobre la corrupció a Espanya, un film amb un desplegament a l'altura de les circumstàncies. Hi ha un precedent més que apreciable en *B.*, adaptació cinematogràfica de l'obra teatral *Ruz-Bárcenas*, però per desgràcia la cinta va passar gairebé desapercibuda. Ara, Rodrigo Sorogoyen sí que ha fet aquest treball pendent. En gran. És *El Reino*, que ahir va rebre un estrepitós aplaudiment en la seva presentació al Festival de Sant Sebastià. A partir d'un guió més que suggeridor d'Isabel Peña i el mateix realitzador, i amb un inspirat Antonio de la Torre com a protagonista al costat d'altres grans com Bárbara Lennie, Josep Maria Pou o Ana Wagener, es tracta d'una gran producció amb el suport de la Warner i Antena 3. El relat evoca la Gürtel i el cas Bárcenas, amb picares d'ullet més que clares sobre el tema, però encaixa en altres casos i fins i tot en diferents partits tot i que els personatges i l'estil recordin sobretot el PP. El drama deriva cap a un vibrant thriller que et manté clavat a la butaca durant més de dues hores. La pel·lícula arribarà als cinemes divendres vinent.

Manuel López Vidal (De la Torre) és un vicesecretari autonòmic de partit que, just en el moment més dolç de la seva imparable carrera, a punt d'ascendir i en ple gaudi de la seva influència, veu de sobte com tot se li ensorra i fins i tot la seva llibertat està en perill a causa d'unes filtracions sobre la seva implicació en un negociet més que lleig. Alhora que els seus companys d'organització li donen l'esquena, l'home es veu obligat a emprendre una frenètica carrera contrarellotge per salvar la pell.

Aquest Manuel és un tipus més aviat corrent. No per casualitat.

Rodrigo Sorogoyen (esquerra) i Antonio de la Torre ahir a Sant Sebastià

"Tot i que al principi vam pensar a inspirar-nos en Rodrigo Rato, de seguida ens vam adonar que, per al que volíem explicar, necessitàvem algú més semblant a Alfonso Rus (expresident de la Diputació de València)", assenyala Sorogoyen a *La*

Vanguardia. "Manuel és, havia de ser, carismàtic, humà, rialler i proper", afegeix Isabel Peña.

La idea, i segurament el que fa que la història funcioni, era que el polític corrupte fos no només el protagonista absolut de la narració

sinó un personatge amb qui el públic pogués empatitzar. "Jo volia que l'espectador, de manera inconscient i a mesura que es veïes patir cada vegada més a Manuel, volgués que li sortissin bé les coses", revela el director. I això sense

justificar ni de bon tros perdonar les seves accions, sinó més aviat al contrari. Perquè, si bé la pel·lícula es fica de ple en el camp d'aquest corrupte i el seu entorn, a casa seva, a les festes al iot, en les baralles abans i després de la roda de premsa i, en definitiva, a la rebotiga de la política tacada de diners bruts, el missatge ètic és clar. "Tots ens veiem en un moment de temptació en què hem de decidir si acceptem una cosa indeguda, des dels diners de més que un cambrer ens torna -com fa un client al film- fins a una bona mordida", indica Isabel Peña.

"La cosa bona d'aquest ofici és que intentes comprendre i no jutjar", apunta De la Torre. "Crec que el polític corrupte sol tenir la sensació que no el poden acusar i fins i tot que el que fa no està malament; o que, encara que no sigui maco, és

El polític corrupte encarnat per De la Torre és un tipus amb qui el públic pot empatitzar quan pateix

per a una bon fi. I, si al final l'enxampen llavors es pregunta: per què a mi?"

A la roda de premsa posterior a la projecció de la pel·lícula, Sorogoyen va aclarir per què *El Reino* eludeix concretar sigles, noms i casos judicials que tot i això poden associar-se fàcilment al film. "No volíem fer la pel·lícula de la corrupció d'un partit determinat, cosa que ens semblava injusta, sinó sobre determinada gent que habita les organitzacions polítiques i sobre la corrupció en el sistema i la societat".

Per preparar el guió i les actuacions, els principals membres de l'equip van assistir al judici del cas Gürtel i es van entrevistar amb implicats en causes de corrupció com Alvaro Pérez Alonso (*el Bigotes*), així com amb polítics com Eduardo Madina, Alfredo Pérez Rubalcaba i -abans de la seva forçada dimissió- Cristina Cifuentes. També amb la periodista Ana Pastor, a qui recorda molt la periodista que encarna Bárbara Lennie.

Ella i De la Torre protagonitzen un final espectacular que en gran manera resumeix el sentit de la cinta. Tots fan o fem el mateix? Potser uns més que d'altres. ●

De Vito no vol Trump ni en pel·lícula

■ "No estic segur que calgui fer cap pel·lícula sobre Donald Trump", va respondre ahir el popular actor, director i productor Danny de Vito a la pregunta d'aquest diari sobre si, a parer seu, el president dels Estats Units dona per una comèdia, un drama o una pel·lícula de terror. El prolífic intèrpret i cineasta va considerar lamentable la situació del seu

país, amb un líder que ha portat la nació a "perdre la fe", i "no ajudarà les seves bases, ni la classe mitjana, ni la classe treballadora, sinó només a ell mateix". És "una situació molt desafortunada que espero que superem amb una unió més gran", va afegir. De Vito va parlar amb la premsa abans de rebre el premi Donostia per tota la seva carrera. El lliura-

ment el va fer el realitzador barceloní Juan Antonio Bayona. El festival de Sant Sebastià també va ser escenari del lliurament del Premi Nacional de Cinematografia, a càrrec del ministre de Cultura, José Guirao, a la productora de capçalera de Pedro Almodóvar, Esther García. La guardonada va dir que les dones estan "més ben dotades" per a la producció.

Un estudi de la UVic demostra els beneficis d'Apropa Cultura

La música sempre queda

MAGÍ CAMPS
Barcelona

La Pilar se les sap totes: ara canta *Baixant de la font del gat*, tot seguit *Clavelitos* i, quan el Víctor amb l'acordió acaba la sessió amb *La vie en rose*, ella deixa tothom bocabadat perquè també se la sap, i en francès. La Pilar és una malalta d'alzheimer que divendres va anar a L'Auditori de Barcelona amb companys seus, i el Víctor és un estudiant de l'Esmuc que col·labora en el projecte Apropa Cultura. Els musicoterapeutes fan seguir el ritme als malalts amb unes panderetes i després amb unes maraques amb forma de fruites. A l'Enric li ha to-

cat un plàtan i el fa anar com una batuta. Com a director d'orquestra és, en aquests moments, l'home més feliç del món. Perquè d'això es tracta. El tercer grau arriba amb violins, guitarres, xilòfons, bongos i castanyoles. "Els instruments de corda toquen en do; estan manipulats perquè sonin bé", explica la Cati, una de les musicoterapeutes, i allò ja és tota una orquestra.

L'Auditori acull grups de malalts d'alzheimer, amb una mitjana d'edat de 80 anys, i grups de discapacitats intel·lectuals amb una mitjana de 42 anys. Un grup d'investigadors de la Universitat de Vic (UVic), dirigits pels doctors Salvador Simó i Jèssica Garrido, ha fet un estudi d'aquesta

activitat, *Un matí d'orquestra*, en què els participants tenen una trobada amb musicoterapeutes, els fan cantar i els fan acompanyar les cançons amb instru-

L'Auditori és l'escenari on malalts d'alzheimer i discapacitats s'acosten a la música

ments, i assisteixen a una part de l'assaig de l'OBC.

Sonia Gainza, responsable d'Apropa Cultura, explica que es van adonar que "aquestes perso-

nes no podien venir als concerts", i per això el 2012 van començar amb aquestes sessions en què assisteixen a un assaig i es poden moure si els cal. És ben bé fet a mida, i divendres l'orquestra els va regalar dos bisos.

L'activitat, tal com va explicar Simó, parteix del dret universal de la no exclusió social: "Amb aquesta activitat hem fet que no només sigui una idea, sinó un fet". I va afegir que estan en converses amb institucions de tot Espanya per estendre aquest projecte arreu. També va subratllar que per als assistents anar a L'Auditori era molt important: "No és el mateix fer-ho aquí que en un altre espai, un lloc en què tenen accés a artistes de primer nivell".

L'estudi també destaca que l'activitat funciona "per la potencialitat de les persones i per la complexitat dels acompanyants i familiars", perquè "facilita l'expressió individual, alhora que els permet participar en una activitat

social". L'activitat "genera records i connexions" i fa que "augmentin les capacitats d'atenció i concentració" dels participants. El gerent de L'Auditori, Jordi Tort, va considerar que activitats com *Un matí d'orquestra* "ens fan créixer com a persones i com a societat".

L'Esmuc ha fet un altre estudi amb els centres que participen en el programa, i una de les conclusions és que l'activitat també es beneficia per als professionals que hi intervenen, un aspecte que la UVic també ha recollit. En aquest sentit, "els musicoterapeutes també es mostren motivats i satisfets", va dir Simó, perquè els assistents "estan contents de sortir dels seus centres i d'anar a L'Auditori, i una setmana després encara se'n recorden".

Davant de tantes dades positives, no hi podia faltar una crítica. Simó va ser l'encarregat de dir-la en veu alta: "Volem fer més sessions i que durin més". ●